



GABIJOS BALSAS

2025 m. vasaris–kovas Nr. 3



Turinys

1-2 Interviu su jaunaisiais šauliais

3-4 Mokiniai ir mokytojai – apie mūsų kalbos gynėjus knygnešius

5 Apie teatrą, aktorystę ir dalijimąsi


6-7 Šimtadieniui nuaidėjus...



Vilniaus Gabijos gimnazijos laikraštis „GABIJOS BALSAS“

Redaktoriai: Jūratė Kalverš, Daiva Andriukaitienė

Korespondentai: Elena, I a, Elena Liepa, I a, Amelija, I c, Medeina, II d, Ūla, II d,
Gustė, II e, Paulina, I h, Kotryna, I j

Laikraščio el. paštas: gabijos.laikrastis@gmail.com,  vgg.gabijos_balsas



„Vardan tos Lietuvos...“

Artėjant svarbiausioms Lietuvos valstybės datoms, pakalbino du jaunas žmones, kurių gyvenimo veiklos rodo, kad meilė Tėvynei jiems svarbi ne tik švenčių metu. Tai kasdienis pastovus darbas stiprinantis patiemis ir stiprinantis šalies jėgas. Į mūsų klausimus atsakinėjo Lietuvos šaulių sąjungos nariai, jaunieji šauliai Joris ir Simona.

1. Ką Jums reiškia datos – Vasario 16-oji, Kovo 11-oji?

Joris: Šios datos man simbolizuoja tėvynės meilę, kovą dėl jos laisvės ir nepriklausomybės. Jos simbolizuoja mūsų, kaip tautos, vienybę ir ryžtą atiduoti bet ką, kad tik mūsų trispalvė toliau plevėsuotų.

Simona: Vasario 16-oji ir Kovo 11-oji man yra ypatingos datos – jos simbolizuoja mūsų tautos stiprybę, vienybę ir kovą už laisvę. Būti šauliu ar jaunuoju šauliu reiškia saugoti šias vertybes ir būti pasirengusiam jas ginti.

2. Kodėl įstojote į Lietuvos šaulių sąjungą? Kiek laiko jau esate jos narys?

Joris: Tarnauju apie metus. Prašymą stoti į Lietuvos šaulių sąjungą pateikiau gan ypatingą dieną – 2024 metų sausio 14 dieną, arba lygiai dieną po Sausio 13-osios atminimo, o jaunojo šaulio pasižadėjimą valstybei daviau tų pačių metų Kovo 11-ąją.

Nusprendžiau tarnauti dėl kelių priežasčių, tačiau vienos svarbiausių yra mano meilė tėvynei, noras prisidėti prie jos saugumo bei noras pasiruošti nuolatinei privalomajai pradinei karo tarnybai (NPPKT), liaudiškai vadinamai „šauktinio tarnybai“, kurią, kaip ir daugelis Lietuvos jaunuolių, turėsiu atlikti sulaukęs pilnametystės.

Simona: Įstojau į Šaulių sąjungą, nes man rūpi Lietuvos saugumas ir patriotiškumas. Norėjau įgyti naudingų įgūdžių, sustiprinti savo fizinį ir psichologinį pasirengimą. Taip pat ir dėl savo karjeros srities pasirinkimo. Jaunoji šaulė esu 3 metus ir planuoju tarnybą tęsti kiek įmanoma ilgiau.

3. Ar kas nors pasikeitė Jūsų gyvenime tapus jaunuoju šauliu?

Joris: Tikrai taip. Tapęs jaunuoju šauliu užsiauginau dar didesnę meilę Lietuvai, išmokau gerbti ir saugoti tai, ką kaip tauta turime brangiausio – mūsų laisvę. Tarnyboje įgijau daug įgūdžių: kaip išgyventi ekstremaliomis sąlygomis; kaip nekreipti dėmesio į tai, kad visą naktį lijo ir esi sušalęs „į ledą“, o prieš tave dar visa para užduočių ir sunkaus darbo; kaip gebėti vienam eiti į naktinius orientacinius žygius su 20 kilogramų

kuprine, turint tik kompasą ir žemėlapi. Taip pat įgijau žinių iš tokių bendresnių sričių, kaip taktika, medicina, topografija ar paprasčiausias saugus elgesys su ginklais.

Simona: Taip, tapus jaunąja šaule pasikeitė mano požiūris į atsakomybę, discipliną ir komandinį darbą. Išmokau veikti ekstremaliose situacijose, geriau pažinau savo stiprybes, sužinojau, jog mūsų ribos yra begalinės, svarbu tik noras ir pasitikėjimas savo jėgomis. Taip pat sutikau daug bendraminčių, kurie man tapo tarsi antra šeima.

4. Gal galėtumėte pasidalinti įsimintiniausiu įvykiu, akimirka iš šaulio tarnybos?

Joris: Įsimintinų įvykių iš tarnybos tikrai turiu daug – juos išvardinti reiktų labai, labai daug laiko ir atminties perkratymo, tačiau vienas įsimintiniausių būtų pirmosios rungtynės, kuriose su jaunųjų šaulių komanda varžėmės atstovaudami Šaulių sąjungai Lietuvos karo akademijos žaidynėse. Niekada nepamiršiu euforijos jausmo, iškovojus pirmąją vietą rikiuotės bei antrąsias vietas šaudymo ir virvės tempimo rungtyse. Taip pat vienos įsimintinesnių akimirkų yra mano pirmųjų taktikos pratybų naktis, kai dėl baimės būti prižadintam prieš pasirinkau miegoti nuo lietaus permirkusiuose drabužiuose, o tą naktį temperatūros nukrito iki 0°C. Manau, galite nuspėti, kad miegojau nedaug dėl nepalaujamo drebinimo ir dantų kalenimo :). Paskutinis, manau, ilgiausiai su manimi liksiantis momentas įvyko visai neseniai, vieną šių metų vasario savaitgalį, kai vyko Šaulių sąjungos kursas jauniems šauliams. Po ilgo darbo naktį su kolegomis vos ne vos nuėjome miegoti apie penktą ryto. Atsibudęs ryte (t.y. prieš pat septynias ryto) pasijutau alkanas, dėl to užsimaniau eiti pasišildyti sumuštinį mums duotame elektriniame grilyje. Kadangi dar nebuvo visiškai žvalus, nepastebėjau, jog nuo šylančio sumuštinio pradėjo kilti ne garai, o dūmai. Juos pastebėjau tik pasisukęs į draugą ir supratęs, kad iš vos kelių metrų atstumo sunkiai matau jo veidą, kadangi koridorius pildosi dūmais. Būtent tuo metu virš savęs pastebėjau dūmų detektorius, kuris sulig mano žodžiais „būtų juokinga, jei jis įsijungtų“ aktyvavosi ir per pastatą, pilną miegančių šaulių, pasklido kurtinantis aliarmas, skelbiantis pastato evakuaciją. Signalas skambėjo apie 2,5 valandos.

Simona: Įsimintinų įvykių turiu „iki kaklo“. Konkrečiais įvykiais nesidalinsiu, tačiau galiu užtikrinti, jog geriausiai įsimenami nemalonūs momentai. Pavyzdžiui, kai tenka pabraidžioti pelkėmis, pabūti porą dienelių audroje, pamatyti šeimą briedžių ar pamesti kompasą vidury orientacinio žygio vidury nakties. Tačiau skūstis jokiū būdu nedirščiau, kadangi iš kiekvieno tokio prisiminimo gimsta po gerą istoriją bei po gerą pamoką.

5. Ar rekomenduotumėte šia veikla užsiimti savo bendraamžiams? Kodėl?

Joris: Tikrai taip. Šioje organizacijoje bet koks žmogus, nepriklausomai nuo jo amžiaus, keičiasi kaip asmenybė. Jis tampa labiau disciplinuotas, atsakingas, rūpestingas, labiau vertina savo valstybę ir pradeda geriau suprasti, ką reiškia būti lietuviu, gauna įgūdžių, kurie praverčia ne vien tarnyboje, bet ir gyvenime. Taip pat čia atranda pažinčių, draugų bei kolegų visam gyvenimui – šiuos žmones, su kuriais tarnauju, galiu drąsiai vadinti ginklo broliais ir sesėmis.

Simona: Tikrai taip. Jaunųjų šaulių veikla suteikia daug praktinių įgūdžių – nuo išgyvenimo gamtoje iki lyderystės ir taktikos. Tai ne tik patriotinis auklėjimas, bet ir galimybė stiprinti save tiek fiziškai, tiek emociškai. Be to, Šaulių sąjunga suburia bendraminčius, su kuriais galima augti ir tobulėti kartu.

6. Ar tarnyboje sužinojote ką nors svarbaus apie save?

Joris: Taip. Sakyčiau, kad vienas svarbiausių dalykų, kurį apie save sužinojau, yra tai, kad ši sąjunga yra mano vieta. Antra – kad turiu norą savo ateitį ir gyvenimą sieti su tarnyba Tėvynės labui.

Simona: Niekad neabejojau savo atkaklumu ar jėgomis, tačiau būdama jaunąja šaule supratau, kaip svarbu yra nuolat „lipti per save“ ir siekti vis geresnių rezultatų. Išmokau dirbti komandoje, pasitikėti kitais ir nebijoti atsakomybės. Taip pat pastebėjau, kad net sudėtingose situacijose galiu išlikti rami ir priimti dažnai tinkamus sprendimus. Tai padėjo ne tik tarnyboje, bet ir kasdieniame gyvenime.



Bebaimiai ir beginkliai lietuvių kalbos gynėjai – knygnešiai

Knygnešiai Lietuvos istorijoje atliko ypatingą vaidmenį, o kovo 16-oji – įžymiojo knygnešio Jurgio Bielinio gimimo diena – skirta jiems visiems pagerbti ir priminti dabartinėms lietuvių kartoms, kaip gimtąją kalbą ir teisę ją kalbėti reikia branginti. Artėjant Knygnešio dienai, pakalbinome kelis..... Visi interviu atkleidžia, kad žinome apie savo unikalią istoriją tikrai nemažai ir ja didžiuojamės.

Pokalbis su gimnazistu Daumantu.

• Kas knygnešių veikloje Jums atrodo įdomu, įspūdinga?

• Įspūdingas, manau, buvo pats knygų nešimas, nes ryšuliai, kuriuos jie nešdavo, būdavo labai sunkūs ir reikėdavo nešti juos labai toli, stengiantis išvengti carinės Rusijos žandarų.

• Kokia knygnešių istorija ar asmenybė Jums atrodo labiausiai įkvepianti?

• Mano nuomone, tai būtų Motiejus Valančius, nes jis įkūrė pirmąją žinomą knygnešių organizaciją bei pasisakė prieš lietuviškų knygų cenzūrą.

• Kaip, Jūsų nuomone, galima būtų plačiau supažindinti jaunimą su knygnešių istorija?

• Manau, jaunimui būtų įdomiausia, jei per pamokas mokytojai rodytų vaizdo įrašus apie knygnešius arba žmonės dalintųsi informacija apie juos socialiniuose tinkluose.

• Kaip manote, ar tikrai verta švęsti šią dieną XXI a.? Kodėl?

• Knygnešio dieną švęsti verta, nes be šių žmonių atliktų darbų mes tikriausiai neturėtume savo kalbos bei rašmenų, būtų buvę kur kas sunkiau išlaikyti lietuvių kalbą.

Pokalbis su mokytoja Ernesta Lazauskaite.

Kokie būtų du faktai, susiję su Knygnešio diena ir Jus labiausiai žavintys ar įkvepiantys?

➤ Knygnešio diena žavi tuo, kad ji visada priverčia susimąstyti apie sunkų Lietuvos istorijos laikotarpį, kada žmonės susidūrė su didžiule spaudos priespauda. Turbūt labiausiai žavi faktas, kad spaudos draudimo laikotarpiu žmonės kiekvieną kartą rinkosi rizikuoti savo laisve, savais gyvenimais, kad tik galėtų skleisti lietuvišką žodį ir priešintis režimui. Na, ir, aišku, labai džiugu ir smagu, kad ir praėjus tiek metų mes vis dar minime šią dieną ir parodome pagarbą praeičiai, kalbame apie ją.

➤ **Ką, Jūsų nuomone, svarbiausia žinoti apie knygnešius ir jų indėlį į Lietuvos istoriją?**

➤ Svarbiausia visgi žinoti, su kokiais sunkumais, rizikomis jie susidurdavo, kaip stipriai vertino savą kalbą ir kultūrą ir jog ši meilė buvo stipresnė už visas galimas pasekmes.

➤ **Ar yra koks nors su knygnešiais susijęs istorinis įvykis ar asmenybė, kuri Jums paliko didžiausią įspūdį?**

➤ Tai turbūt visgi būtų pats Jurgis Bielinis – vertinant, kiek daug darbo įdėjo, kokį aplink save knygnešystės tinklą subūrė, kaip ilgai ir sėkmingai jam tai sekėsi daryti.

➤ **O kaip manote, ar tikrai verta minėti Knygnešio dieną šiais laikais? Kodėl?**

➤ Žinoma, svarbu. Svarbu yra prisiminti šiuos įvykius, galbūt rasti įkvėpimo savo kalbai, šaliai puoselėti, atsiremiant į šiuos įvykius. Jie įkvepia pagalvoti, kaip anksčiau žmonės brangino tą lietuvišką žodį, pasidžiaugti ir turbūt padėkoti nuostabiesiems knygnešiams, jog mūsų žodį visais būdais stengėsi išsaugoti, skleisti ir neleisti jam išnykti.

Pokalbis su I h klasės mokiniu Adomu.

❖ **Ar prisimenate pirmą kartą, kai išgirdote apie knygnešius? Koks buvo Jūsų įspūdis?**

❖ Taip, tai tikriausiai buvo antroje klasėje, kai buvo išleista vienos lietuvių repo grupės daina apie Lietuvos istoriją. Buvau sužavėtas, nes supratau, kad jokia kita šalis neturėjo tokių žmonių kaip mes, lietuviai.

❖ **O jei šiandien reikėtų būti knygnešiu, kaip manote, su kokiais iššūkiais turėtumėte susidurti?**

❖ Manychiau, kad reikėtų būti fiziškai ir psichologiškai labai stipriam, nes ne visi galėtų išverti tokius dalykus kaip baimė, kad tave pagaus, ir įtampa, kad nukentėsi ne tik tu, bet ir tavo šeima. Dar vienas dalykas, kuris galėtų pasirodyti kaip iššūkis, yra labai ilgi žygiai miškais ir visokiais nežinomais keliais, mano manymu, šiuolaikiniam žmogui tai būtų labai sunku.

❖ **Jei galėtum pasikalbėti su bet koku knygnešiu, kas jis būtų ir ko klaustum?**

❖ Jurgis Bielinis, nes jis žymiausias knygnešys. Norėčiau paklausti, apie ką jis mąstydavo, kai nešiojo knygas. Ar viltis atgauti Lietuvos nepriklausomybę buvo

stipresnė už baimę? Ar kada suabejojo savimi ir norėjo pasiduoti?

❖ **Kaip manai, ar verta švęsti Knygnešio dieną šiais laikais? Kodėl?**

❖ Manau, verta, nes kitų šalių istorijoje tokio reiškinių niekada nebuvo, tad mes esame unikalūs turėdami knygnešius. Taip pat manau, kad mūsų noras išlikti kaip tautai buvo stipriausias lyginant su kitomis tautomis, dėl to mes ir esame laisvi dabar.

Parengė Paulina, I h

Apie teatrą, aktorystę ir dalijimąsi

Kovo 27 d. minima Tarptautinė teatro diena. Apie aktoriaus profesiją, darbo ypatumus kalbinome aktorių, teatro „No Shoes“ įkūrėją Raimondą Klezį.

1. Kas Jus paskatino pasirinkti aktoriaus karjerą?

Pasirinkti aktoriaus karjerą paskatino mano lietuvių kalbos mokytoja, nes iš tiesų man labai blogai sekėsi lietuvių kalba, gavau tik 7 procentus iš lietuvių kalbos egzamino ir galvojau, kad niekada neįstosiu. Tačiau mokytoja manimi labai tikėjo, matė manyje kažką, todėl siūlė dalyvauti skaitovų konkursuose ir, manau, tai buvo didžiausias postūmis siekti šios profesijos.

2. Kaip įvertintumėte šiandieninę Lietuvos teatro ir kino situaciją?

Lietuvos kino ir teatro situacija yra du labai skirtingi dalykai. Kinas, mano nuomone, vis gerėja, išpūdingėja, brangėja, galime matyti, kaip yra laimimi įvairiausi tarptautiniai apdovanojimai – iš tiesų, yra prestižas dirbti ir vaidinti kine. O teatro situacija yra visiškai kitokia. Manau, kad teatrui taip pat gerai sekasi, tačiau yra vienas niuansas – teatras vaikams ir jaunimui yra truputį per mažai įvertintas ir net nuvertinamas... O dėl suaugusiųjų teatro – tai skonio reikalas, man asmeniškai jis nėra ypatingas ar įdomus, todėl dažnai yra kviečiami aktoriai iš užsienio, nes mes patys nesugebame padaryti ko nors gero.

3. Su kokiais iššūkiais susidūrėte dirbdamas aktoriumi?

Aš važiuoju su spektakliais į tas vietas, į kurias teatrai niekada neatvažiuoja, ir į tas vietas, iš kurių žmonės išvažiuoja. Ten atvažiuoju dažnai rodau spektaklius žmonėms, kurie pirmą kartą gyvenime žiūri vaidinimą. Ir, manau, didžiausias iššūkis būna – kaip jiems suvaidinti taip sėkmingai ir taip sklandžiai, kad jie norėtų domėtis menu, vaidyba.



4. Koks buvo Jūsų įsimintiniausias vaidmuo ar projektas? Kuo jis Jums įsiminė?

Mano vienas įsimintiniausių darbų yra spektaklis „Dulkėti veidrodžiai“ – jis apie draugus, narkotikus ir aplinkos nemeilę. Šį spektaklį rodžiau įkalinimo įstaigose, ir tai buvo gana didelis iššūkis, nes turėjau bendrauti su kaliniais. Taip pat kitas man labai įsimintinas spektaklis yra „Avinai“, jis yra autobiografinis, pastatytas pagal mano ir tėčio istoriją. Šis darbas buvo įvertintas „Auksiniu scenos kryžiumi“, ir su juo apkeliojome labai daug mokyklų.

5. Ką patartumėte žmonėms, kurie nori siekti aktoriaus karjeros? Ar verta?

Jaunam žmogui, kuris nori siekti aktoriaus karjeros, siūlyčiau bandyti ir nebijoti klysti. Jeigu nepavyks – nenuleisti rankų, juk gyvenimas gana ilgas, galima kreiptis pagalbos į pažįstamus aktorius, jie dažnai gali patarti ar atsakyti į turimus klausimus. O pirmiausia – kreiptis į savo mokytojus, nes jie yra arčiausiai jūsų.

Nuaidėjusio Šimtadienio atgarsiai...

Vasario 14 d. gimnazijoje vyko tradicinis Šimtadienio renginys, nuo kurio dvyliktokai pradeda skaičiuoti kalendoriaus lapelius, likusius iki egzaminų. Po renginio pakalbinome keletą abiturientų, klausdami apie nuotaikas, įspūdžius ir mintis, aplankiusius po šventės.

1. Ką tau reiškia Šimtadienio šventė?

Paulina, IV A: Na, be abejo, bendrąja prasme tai reiškia, kad egzaminai jau beveik ranka pasiekiami, kas, žinoma, kelia išgąsčio bei nerimo. Tačiau taip pat tai yra ir pirmoji šventė, kuri priminė, kad artėju ne tik prie egzaminų, bet ir prie šito ilgo gyvenimo epizodo – mokyklos – pabaigos. Mokyklinis gyvenimas iki šios šventės slinko įprastu tempu, po jos – viskas lyg kiek kitaip. Vis dažniau pagaunu save momentais, kuriuos vertinu vis labiau, nes suvokiu, kad galbūt patiriu juos paskutinį kartą gyvenime. Tad tai nebuvo tik „šokiai pokiai“ ir mintys, kad iki egzaminų vos 100 dienų, tai buvo kur kas gilesnis momentas, gražinantis mane į realybę, kuri skrieja taip greitai, kad kartais sunku pastebėti, kokios akimirkos gali būti trumpos, svarbios ir neapibūdinamai ypatingos.

Kornelija, IV C: Šimtadienio šventė tai supratimas, kad dvylikos mokyklinių metų kelias eina į pabaigą. Žinoma, ši šventė primena egzaminus, tačiau man tai reiškia visų dvyliktokų susibūrimą kartu ir pozityvų nuteikimą prieš egzaminus.

Domantas, IV A: Šimtadienis man reiškia linksmybių ir poilsio pabaigą ir jog pats metas yra susiimti ir stengtis dėl egzaminų ir ateities.

Matas, IV E: Ši šventė man simbolizuoja atsisveikinimo su mokykla ir, savaime suprantama, pasiruošimo egzaminams etapo pradžią. Taip pat tai buvo viena iš paskutinių švenčių, kurią praleidau kartu su visais savo draugais, nes visgi po mokyklos baigimo visi labai išsiskirstysime.

2. Kas tau labiausiai įsiminė iš šios šventės?

Paulina: Atmintyje labiausiai įstrigo 11-okų vaidinimas aktų salėje. Labai ačiū Jiems už tokį šiltą ir gražų pasirodymą. 12-okų parodija buvo itin šmaikšti, bet nuoširdi ir tikra. Smagu pažvelgti į save ir stebėti tokio ilgo laikotarpio atspindį iš šono. Puikiai perteikta paskutiniųjų mokyklos metų esmė – scena, kai buvo išleidžiami mokiniai ir laukiama naujų „mažųjų nykštukų“, privertė susigraudinti. Galbūt aš labai sentimentali, bet visos akimirkos, patirtos aktų salėje tą dieną, buvo nostalgiskos, jautrios ir verčiančios nubraukti ašarėlę. O be to – mačiau, kad aplinkui sėdintys abiturientai taip pat juokėsi ir mėgavosi pasirodymu, ir šis vaizdas sukūrė bendrumo jausmą – mes viską išgyvenome ir patyrėme kartu, todėl net, jei nebendraujame vienas su kitu, mus sieja kažkoks nepaaiškinamas ryšys.

Kornelija: Ši šventė buvo savaip unikali. Turbūt labiausiai įsiminė garsūs aplodismentai ir kartojama padėka vienuoliktokams. Vaidinamos pasakos priminė vaikystę, kuomet būdami maži vaikai nesijaudinome ir negalvojome apie ateitį, nes žinojome, kad viskas bus gerai, kaip ir vaidinimo pabaigoje sukurtos dvyliktokės personažė gavo visus šimtukus iš egzaminų. Taip pat juokingas dvyliktokų vaidinimas dar labiau pakėlė nuotaiką ir daugumos veiduose buvo matoma šypsena. Žinoma, į šią šventę buvo įdėta daug pastangų, kad ji taptų įsimintina, tad dėkojame visiems, prisidėjusiems prie Šimtadienio organizavimo, už suteiktas emocijas bei pasakiškai gražią šventę.

Domantas: Labiausiai įsiminė vakarinė šventės dalis. Buvo smagu matyti, kaip susirinko visa laida ir galėjo pasilinksinti be gėdos jausmo.

Matas: Iš oficialiosios Šimtadienio dalies labiausiai įsiminė unikali vaidinimo tema, kuri iš pradžių kėlė abejonių, tačiau pamačius visą vaidinimą tikrai maloniai nustebino. Taip pat scenos dekoracijos atrodė tikrai gražiai ir kokybiškai parengtos. O iš vakarinės dalies labiausiai įsiminė pati atmosfera ir puikus laikas, praleistas su draugais.

3. Ar ši diena privertė jau susimąstyti apie laiką mokykloje? Gal jau gali įvertinti, koks tas prabėgęs čia laikas buvo ir koks dar laukia?

Paulina: Tikrai taip, kaip minėjau – tai buvo šventė, privertusi grįžti į realybę ir pamąstyti. Mano patirtis gimnazijoje buvo tiek tragiška, tiek ir nuostabi. Šioje mokykloje kūrėsi ir nutrūko ryšiai su labaaaaai daug žmonių, todėl teko patirti nemažai nusivylimų, itin skaudžių akimirkų, bet tuo pačiu metu radau žmonių, kurie mano gyvenime tapo juoko, stiprybės ir vilties šaltiniu. Taip pat ne paslaptis, kad paauglystės kelias yra painus ir vingiuotas, tad neslėpsiu to, kad vienuoliktos klasės metai buvo vieni iš sunkiausių, kuriuos kol kas man teko išgyventi. Visgi, kad ir kaip neįprastai tai gali nuskambėti, šiuo sunkiu laiku ypač didelio palaikymo sulaukiau iš vienos savo dėstytojų ir už tai jai esu be galo dėkinga iki pat dabar. Be vidinių išgyvenimų patirties, mokykla buvo ir mano disciplinos, savarankiškumo ir atsakomybės mokytoja, tad atsibodę namų darbai, nesibaigiantys atsiskaitymai ir nuolatinis skatinimas siekti daugiau turėjo ir savų pliusų. Taigi, Vilniaus Gabijos gimnazija turėjo didelę įtaką mano asmenybės formavimuisi ir viskas, ką čia patyriau, buvo neįkainojamos gyvenimo pamokos. Esu dėkinga šiai mokyklai už draugus, smagias akimirkas ir įgytą patirtį.



Labai laikiu studentiškių metų, nes pagal dabartinį planą ketinu išvykti mokytis į užsienį. Dar mažiutė būdama jaučiau, kad širdelė kviečia vykti svetur, išbandyti galimybes ir kelti sau kartelę aukščiau. Gyvenimas be artimųjų šalia gąsdina, bet jaučiu pareigą klausyti intuicijos. Noriu šį naują gyvenimo skyrių pradėti nuo švaraus lapo, kad rašyčiau istoriją, kuri priklausytų tik nuo manęs vienos – mano norų, pasirinkimų ir pastangų. Studijų pasirinkimas buvo gan painus, bet skyrusi daugiau laiko paanalizuoti savo charakterį, sugebėjimus ir patinkančias veiklas supratau, kad verslo kryptis su ateities svajonėmis siejasi labiausiai. Į universitetus aplikacijas jau pateikiau, tad beliko tik laukti atsakymo. Jaučiuosi rami, nes žinau, kad padariau viską, ką galėjau, kad atsidurčiau, kur esu dabar, todėl man visai nesvarbu, koks kelias laukia toliau – aš savimi didžiuojuosi ir pozityviai žiūriu į ateitį.

Kornelija: Žinoma, mintys apie laiką mokykloje yra kilusios ne vieną kartą. Džiaugiuosi turėdama galimybę susipažinti su skirtingais žmonėmis bei įgyti žinių. Mokyklos metai nebuvo labai lengvi, nes buvo kilusių iššūkių ir daug pasikeitimų, tačiau esu įsitikinusi, kad ateityje prisiminsiu tik linksmus bei emocijų kupinus įvykius ne tik pamokų, bet ir pertraukų metu. Taip pat nepamiršiu mokytojų, kurie kantriai aiškina davo temas, net jei jų nesuprasdavome, bei ramindavo, kai jausdavome nerimą ar stresą.

Domantas: Mokykla bus kaip prisiminimas apie gyvenimo tarpsnį, kuriame neturėjai beveik jokių atsakomybių ar rimtų rūpesčių. Tokių laikų ir bus pasiilgta labiausiai.

Matas: Atvirai kalbant, niekada nelaučiau Šimtadienio labai didele švente, visada į tai žiūrėjau labiau kaip į paprastą tradiciją, todėl iki šventės apie savo laiką mokykloje nemaščiau. Tačiau dabar jau vis pagalvoju, kaip greitai eina laikas ir kad vos po kelių mėnesių baigsis mano 12 metų šioje vietoje.

Apibūdinti tuos 12 metų yra be galo sunku. Per juos aš patyriau daugybę nuotykių, išmokau svarbių pamokų ir sutikau žmonių, kurie tapo artimi. Per šiuos metus keičiausi, brendau ir pamažu supratau, kas esu ir ko noriu iš gyvenimo. Mokykla mane išmokė ne tik formulių ar taisyklių, bet ir kaip spręsti problemas, bendrauti su žmonėmis ir susirasti tikslų, kurių verta siekti. Na, o per dar likusius mėnesius manęs laukia labai daug mokslo ir darbo, tad tai bus intensyvaus gyvenimo laikas.

Parengė Medeina, Ūla, II d